

Sant Sebastià, una talaia extraordinària

Text i foto > **LLUIS POCH SURIÑACH**, periodista

La muntanya de Sant Sebastià, a Llafranc, sempre ha tingut un simbolisme especial per als palafrugellencs. S'hi porten a terme un seguit de celebracions de caràcter popular i tradicional que conviden a anar-hi diversos cops l'any. Moltes persones s'hi apleguen per veure la sortida del primer sol de l'any. El Dilluns de Pasqua és la destinació final de l'anomenada «processó de les cuques», una marxa a peu que surt des de l'església de Sant Martí de Palafrugell —hi ha dubtes sobre l'origen i no se sap si es fa per complir una antiga

promesa després de l'amenaça de la pesta o bé seguint un ritual per deslliurar de plagues els camps i les col·lites— i que, un cop al cim de la muntanya, continua amb una benedicció del mar i del terme municipal, una missa, i culmina amb una ballada de sardanes. També al desembre s'hi celebra el dia de Santa Llúcia amb un ofici solemne, una audició de sardanes i una visita a la cova de Divina Pastora —una petita cripta rupestre que hi ha en un dels impressionants penya-segats—, en una jornada que fa anys celebraven especialment les cosidores i mo-

distes del municipi per invocar la patrona i que les guarís dels mals relacionats amb la vista.

Sant Sebastià, que va ser el primer lloc d'inspiració de Josep Pla —va descriure molts detalls d'aquest indret en diferents textos—, té altres atractius que converteixen la muntanya en un dels espais de visita obligada per als palafrugellencs, però també per als forasters. Hi ha diversos elements patrimonials dignes de veure: les restes d'un antic poblat ibèric (habitat entre els segles vi i abans de Crist), una torre de guaita del segle xv que ofereix una de les millors vistes panoràmiques de la costa de l'Empordanet, una ermita i una antiga hostatgeria que, amb el temps i després d'algunes reformes, s'han transformat en un petit hotel i un restaurant molt freqüentat. Completa el conjunt un far, el més potent del litoral català, amb un abast de trenta-dues milles (uns cinquanta quilòmetres). L'estiu de 2015 se'n va reconvertir una part en restaurant.

Si bé els excessos urbanístics de les darreres dècades han tret molt de verd a la muntanya i l'han omplert de ciment, Sant Sebastià encara conserva el seu encant gràcies al seu entorn natural i l'espectacularitat i la diversitat de panoràmiques que ofereixen la gran quantitat de miradors que té. Hi ha vistes de la badia de Llafranc i d'una petita part de la costa de Calella, que destaca per la verdor viva i espessa que encara preserva. També s'hi pot apreciar la plana del corredor que connecta amb Palafrugell, les Gavarres i l'Ardenya, i fins i tot, si el dia és prou clar, s'entreveuen els cims culminants del Montseny i dels Pirineus.

Fora dels mesos més concorreguts, és un lloc ideal per evadir-se mentalment, gaudir de cels rogencs espectaculars i de postes de sol magnífiques, o de la immensitat d'un mar sempre canviant —de vegades xarbotat, d'altres calmat—, que es perd en la ratlla de l'horitzó.